

Bồ Đề Tâm : Sự hoàn hảo của Pháp

Tác giả : Lạt Ma Thubten Yeshe
Dịch giả : Dương Gia

Tôi nghĩ rằng chúng ta phải có lòng yêu thương nhân ái đối với mọi người, không có gì để nghi ngờ việc này cả. Lòng yêu thương nhân ái là tinh túy của Bồ Đề Tâm, là tâm nguyện của các vị Bồ tát. Đó là con đường thoải mái nhất, cũng là phép thiền thoải mái nhất. Triết học, khoa học hoặc tâm lý học đều đồng ý như vậy. Đông và Tây cũng thế. Đường đạo này thoải mái nhất, hoàn hảo nhất, vô cùng giản dị, và không đưa người ta đến những trạng thái quá khích. Không có Bồ Đề Tâm thì không làm được gì nên chuyện, và nhất là thiền định của bạn sẽ không đi tới đâu và sẽ chẳng giúp bạn giác ngộ.

Tại sao phải có Bồ Đề Tâm, thiền định mới có kết quả ? Vì nếu không hành giả sẽ bị lòng ích kỷ chi phối. Nếu bạn hành thiền tốt nhưng không có Bồ Đề Tâm, bạn sẽ nắm giữ dù chỉ là một chút xíu kinh nghiệm về chân phước : *“Tôi, tôi, tôi muốn được hưởng nhiều hơn nữa. Tôi muốn được nhiều hơn nữa”*. Thế là những kinh nghiệm tốt như vậy hoàn toàn biến mất. Nắm bắt khiến hành giả phân tâm và không thể có những kinh nghiệm tinh thức sâu xa lúc thiền định. Và như thế, chúng ta luôn luôn chỉ muốn được hạnh phúc cho riêng mình : *“Tôi, tôi, tôi đang bị đau khổ. Tôi muốn được hạnh phúc, vì vậy tôi muốn hành thiền”*. Với thái độ này, hành thiền sẽ không cho ta những kết quả tốt như được an bình, thoải mái và hạnh phúc.

Ngoài ra, nếu không có Bồ Đề Tâm thật là khó có thể tích đức. Bạn tạo ra chúng vào buổi sáng và bạn tiêu diệt chúng vào buổi chiều. Cũng giống như bạn dọn sạch căn phòng, nhưng một giờ sau lại làm bẩn ngay. Bạn tạo cho tâm mình được thanh tịnh, nhưng ngay sau đó lại làm cho nó rối loạn. Chẳng lợi lộc gì. Muốn tích đức, bạn cần phải có Bồ Đề Tâm. Có Bồ Đề Tâm, bạn trở thành đối tượng hoàn hảo nhất trên thế giới, không gì có thể so sánh được.

Theo quan niệm vật chất của phương Tây, chúng ta sẽ thấy là tuyệt vời khi một người giàu có nói: *“Tôi muốn làm từ thiện. Tôi sẽ biếu \$100.00 cho mỗi người trên toàn thế giới”*. Ngay cả với tất cả sự thành thật, người đó cũng không có được công quả cao so với người chỉ nghĩ rằng : *“Tôi muốn thể hiện Bồ Đề Tâm vì lợi ích của chúng sinh, và tôi sẽ thực hành Sáu Ba La Mật (Bố thí, Giới, Nhẫn, Tinh tiến, Thiên, và Huệ) càng nhiều càng tốt.”* Đó là lý do tại sao tôi luôn luôn nói : Chỉ có thực hành Bồ Đề Tâm là con đường tốt nhất mà bạn nên theo.

“Thực hành Bồ Đề Tâm là pháp tốt nhất, đáng kể nhất và hoàn hảo nhất, không có gì phải nghi ngờ cả”.

Nhớ tới câu chuyện của vị thầy Kadampa, người nhìn thấy một người đàn ông đang đi điếu chung quanh một bảo tháp. Ông hỏi : Bạn đang làm gì đó ? Và người đàn ông trả lời : Thiên hành chung quanh bảo tháp. Vị thầy liền nói : Tại sao bạn không thực hành Phật pháp có phải là tốt hơn không? Lần sau, vị thầy lại thấy người đàn ông đang quỳ lạy, ông hỏi :”Bạn đang làm gì vậy?” Người đàn ông trả lời : “Tôi quỳ lạy một trăm ngàn lạy.” Vị thầy hỏi : “Tại sao bạn không thực hành Phật pháp có phải là tốt hơn không?” Và câu chuyện cứ tiếp diễn như vậy, nhưng vấn đề là nếu chỉ làm những nghi thức coi như thánh thiện bằng cách đi điếu quanh bảo tháp hay lễ lạy không hẳn là thực hành Phật pháp. Cái mà chúng ta phải làm là thay đổi thái độ chấp ngã. Nếu không thay đổi tâm ta theo chiều hướng đó thì không có phép thực hành nào có hiệu quả cả. Cứ làm thì chỉ là chuyện tào lao. Ngay cả khi bạn cố gắng thực hành niệm chú khi thiền định, nhưng nếu bạn không thay đổi gì trong tâm bạn thì bạn cũng không thành công. Pháp có nghĩa là phải hoàn toàn thay đổi thái độ của bạn – đó là những gì thực sự mang đến cho bạn hạnh phúc ở bên trong, đó mới chính thực là Phật pháp, chứ không phải là những lời bạn nói. Bồ Đề Tâm không phải là nuôi dưỡng tự ngã hay chấp trước đưa đến luân hồi. Nó là một sự biến đổi lạ lùng, là con đường đạo thoải mái nhất, thực tế nhất – nhất định, không mơ hồ. Đôi khi sự thiền định của bạn không vững chắc, bạn mất phương hướng. Nhưng thiền với Bồ Đề Tâm có nghĩa là bạn thực sự muốn thay đổi tâm trí của bạn, hành động và biến đổi toàn bộ cuộc sống của bạn.

Chúng ta đều có quan hệ với nhau. Tại sao đôi khi chúng ta nói : “Tôi yêu bạn” và đôi khi lại nói “Tôi ghét bạn”. Cái tâm bạn do đâu mà thất thường như vậy ? Đó là vì bạn thương bản thân, và tuyệt nhiên không có Bồ Đề Tâm. Điều chúng ta nói ra là : “Tôi ghét bạn vì bạn chẳng làm gì để tôi được thỏa mãn. Bạn làm tôi tổn thương, bạn không làm cho tôi hài lòng. Tất cả chỉ là vì cái tôi không được vừa lòng, cho nên tôi ghét bạn.” Thật là khôi hài! Những liên hệ cá nhân khó khăn là vì không có Bồ Đề Tâm, vì tâm chúng ta không hề chuyển hóa.

Bạn thấy không, thiền không không đủ. Nếu vị thầy Kadampa thấy bạn ngồi thiền ông sẽ nói : Bạn làm gì đó? Bạn thực hành Pháp có tốt hơn không? Đi thiền hành không phải là Pháp, lễ lạy không phải là Pháp, thiền định không phải là Pháp. Trời hỡi, vậy Pháp là cái gì đây? Hẳn là người đàn ông trong câu chuyện đã nghĩ như thế. Ông này không thể nghĩ ra điều gì khác để làm. Bạn hỡi, muốn thực hành Phật pháp tốt nhất, hoàn hảo nhất, hữu hiệu nhất, không có gì phải nghi ngờ chính là thực hành Bồ Đề Tâm.

Thực hành Bồ Đề Tâm có thể được chứng minh một cách khoa học là phương pháp tốt nhất. Chỉ biết thương mình gây đủ loại rắc rối cho chúng sinh, làm cho cuộc sống khó khăn và đau khổ. Thuốc chữa bệnh này là cái tâm hoàn toàn đối nghịch với nó, tức là Bồ Đề Tâm. Cái Tâm vị kỷ chỉ biết lo cho chính tôi và tôi, cái tôi hiện hữu. Bồ Đề Tâm thay thế tất cả những gì thuộc tự ngã.

Nó tạo một khoảng không gian trong tâm của bạn. Cho dù người bạn thân thiết nhất của bạn không tặng bạn quà Giáng sinh, bạn cũng không quan tâm. “A. Năm nay nàng không cho mình kẹo sô-cô-la, nhưng cũng chẳng sao.” Dù sao làm bạn với nhau đâu phải vì kẹo sô-cô-la, đâu phải vì những niềm vui vật chất. Có một cái gì thâm sâu hơn khi chúng ta thân thiết và làm việc cùng nhau.

“Có Bồ Đề Tâm bạn trở nên thật quý giá –như vàng hay kim cương. Bạn trở thành đối tượng hoàn hảo nhất trên thế giới, không một vật gì có thể so sánh được với bạn”.

Nếu bạn thực sự muốn có hạnh phúc thì việc dành thời gian để hành thiện không không đủ. Có rất nhiều người đã bỏ nhiều năm hành thiện một mình nhưng vẫn không khá hơn. Trở lại với thế gian họ không thích ứng nổi. Họ không thể giao tiếp trở lại với mọi người, vì cái không gian an tịnh họ tạo ra rất giả tạo, chỉ là một hiện tượng không vững chắc. Có Bồ Đề Tâm, thì đi đến đâu, bạn không bao giờ là người lập dị cả. Càng giao tiếp nhiều với mọi người, bạn càng nhận được nhiều niềm vui. Chúng sinh trở thành nguồn vui của bạn. Bạn sống vì mọi người. Dù vẫn có những người lợi dụng bạn, bạn nên hiểu như thế này: “Vâng, trong quá khứ chính tôi cũng đã nhiều lần lợi dụng người khác”. Như vậy bạn sẽ không còn bực dọc.

Như vậy thì Bồ Đề Tâm là pháp thực hành hoàn hảo nhất, và đặc biệt cho các xã hội phương Tây trong thế kỷ 20 này. Nó thật là quý giá. Với nền tảng là Bồ Đề Tâm, chắc chắn là bạn sẽ tiến bộ.

Nếu bạn nhìn sâu vào tâm thì sẽ thấy mình bất mãn là vì đã không hết lòng giúp đỡ tha nhân. Nhận ra điều này bạn sẽ tự nhủ : “Tôi phải phát triển để có thể giúp người một cách thỏa đáng. Cố gắng cải thiện bản thân mình như vậy tôi chắc chắn sẽ giúp được người”. Như vậy bạn sẽ có thêm nhiều năng lực để hành thiện, giữ giới và làm được nhiều điều lành. Bạn có năng lực “bởi vì tôi muốn giúp đỡ mọi người”. Đó là điều mà Lạt Ma Tsongkhapa đã nói rằng Bồ Đề Tâm là nền tảng đưa tới giác ngộ.

Hơn nữa, năng lượng của Bồ Đề Tâm là một chất luyện kim. Nó giúp biến đổi tất cả những hành động bình thường của thân, lời nói và tâm trí, làm cuộc sống của bạn thêm tích cực và giúp ích cho mọi người, giống như biến sắt thành vàng. Tôi nghĩ điều này hoàn toàn đúng. Bạn thấy đây, không khó chút nào. Ví dụ hãy nhìn vào sắc diện mọi người. Có một số người, bất luận có đang gặp khó khăn và đau khổ gì, khi ra ngoài họ vẫn tỏ ra vui vẻ và cho người khác thấy khía cạnh tích cực của mình. Bạn có nhận thấy điều này hay không? Nhưng có một số người khác thì luôn luôn tỏ ra đau khổ và tức giận. Bạn nghĩ thế nào về việc này? Tôi thành thật nghĩ rằng có sự khác biệt căn bản về cách suy nghĩ của hai

loại người này. Con người thực ra rất đơn giản. Một số người có tâm trạng ở bên trong và nó hiện ra trên khuôn mặt, và khi gặp những người này bạn sẽ cảm thấy mệt. Một số người khác, mặc dầu đang chịu thống khổ nhưng họ luôn giữ một khuôn mặt dửng dưng cảm vì họ quan tâm đến người khác.

Tôi tin rằng điều này rất quan trọng. Truyền ra những rung động đau khổ để làm gì ? Chỉ vì bạn đau khổ, tại sao làm cho người khác cũng khổ theo? Làm thế nào có giúp được gì. Bạn nên kiềm chế cảm xúc của mình, ăn nói bình thường, v.v... Đôi khi có người đau khổ nhưng họ khép kín và tự cô lập, nhưng bạn vẫn cảm được những rung động khôn khổ. Điều này cũng không giúp ích gì cả, những người chung quanh tạm thời vẫn vui vẻ nhưng bạn không giúp họ giác ngộ được. Để giúp những người chung quanh, bạn cần truyền ra những rung động vui vẻ và an bình. Việc này rất thực tiễn và có giá trị. Đôi khi chúng ta nói rất nhiều về giác ngộ. Con đường đi đến đó còn rất là xa. Hãy quên đi sự giác ngộ, đừng quan tâm đến chuyện thành Phật. Hãy thực tế. Nếu không giúp được người khác, thì ít nhất đừng làm họ tổn thương. Bạn nên có thái độ trung dung.

Trở lại vấn đề, tôi muốn nói rằng Bồ Đề Tâm giống như năng lực nguyên tử dùng để chuyển hóa tâm bạn. Trên bình diện khoa học, điều này hoàn toàn đúng chứ không phải là một điều bạn phải tin một cách mù quáng. Ngày nay tất cả mọi người đều sợ chiến tranh nguyên tử, nhưng nếu tất cả chúng ta đều có Bồ Đề Tâm, liệu chúng ta có được an bình không ? Tất nhiên là có thể. Có Bồ Đề Tâm, bạn kiểm soát được lòng muốn đánh bại hay giết người khác. Và như Lạt ma Tsongkhapa đã nói : Khi có Bồ Đề Tâm, bạn như thổi nam châm thu hút tất cả những điều tốt lành trong cuộc sống và chúng trút vào người bạn như mưa. Hiện nay tất cả những gì mà chúng ta thu hút vào chỉ là những khổ đau bởi vì chúng ta chỉ có những suy nghĩ thương bản thân. Nhưng với Bồ Đề Tâm bạn sẽ thu hút bạn bè tốt, thực phẩm tốt và tất cả những gì tốt lành.

Như Đức Đạt Lai Lạt Ma gần đây có nói, nếu bạn ích kỷ, thì hãy ích kỷ trên một bình diện lớn; ích kỷ rộng lớn tốt hơn là hẹp hòi. Ngài muốn nói gì vậy? Điều Ngài muốn nói là Bồ Đề Tâm giống như một trạng thái ích kỷ bao la bởi vì khi bạn lấy lòng nhân ái để đối xử với người khác thì bạn sẽ nhận được nhiều niềm vui hơn là làm bất cứ gì khác. Với thái độ ích kỷ hiện nay, chúng ta có rất ít niềm vui, mà cũng sẽ dễ dàng mất đi. Với “lòng ích kỷ bao la” chúng ta giúp đỡ người khác là chúng ta giúp đỡ chính chúng ta. Với lòng ích kỷ hẹp hòi luôn luôn là “Tôi, tôi, cái của tôi” và bạn cũng dễ dàng mất đi tất cả.

Có nhớ chăng Atisha có tới 150 vị thầy ? Ông kính trọng tất cả các vị này, nhưng khi ông nghe thấy tên của Lạt Ma Dharmarakshita thì ông nổi da gà. Ông giải thích rằng : “Tôi đã nhận được nhiều bài học từ rất nhiều vị thầy, nhưng đối với tôi Lạt Ma Dharmarakshita là người đã ban cho tôi pháp Bồ Đề Tâm, lời dạy về pháp và sự tuyệt diệu của pháp Bồ Đề Tâm cùng sáu Ba La Mật, và đã giúp ích rất nhiều cho cuộc sống của tôi”. Đúng như vậy. Đôi khi những kỹ thuật thần kỳ về thiền định rất khó khăn, nhưng pháp thiền Bồ Đề Tâm thì rất giản dị, thâm sâu và thiết thực. Vì vậy mà Atisha đã kích động khi nghe thấy tên của vị thầy dạy Bồ Đề Tâm.

Điểm chính yếu, là khi giao tiếp với Phật đạo bạn phải chinh phục được con voi điên là thói quen chỉ biết thương bản thân. Nếu nghe được pháp nào có thể giúp bạn tiêu trừ được thói quen này nơi tâm bạn, dù chỉ đôi chút, thì nó cũng đã có giá trị rồi. Nhưng nếu những pháp bạn đã nghe được và thực hành không có ảnh hưởng gì tới lòng ích kỷ của bạn thì theo Phái Đại thừa, dù bạn có nói một cách thông thái đến đâu, thì cũng không có ích gì cả.

Bạn có nhớ câu chuyện về Shantideva và họ hạ bệ ông như thế nào không? Họ thường kêu ông là Du-she-sum-pa, nghĩa là một người chỉ biết làm có 3 việc : ăn, ngủ và bài tiết. Nói về một người như thế là rất tệ, nhất là một người tu hành. Nhưng đó chỉ là những gì mọi người nhìn thấy ông đã làm. Tuy nhiên, ông đã có Bồ Đề Tâm, do đó bất cứ điều gì ông làm, dù đó chỉ là những việc rất tầm thường, đều rất ích lợi cho

người khác. Thanh thản nằm xuống, ông thiền định với mỗi quan tâm đến phúc lợi cho mọi chúng sinh. Nhiều khi ông bật khóc vì thương cảm họ. Người Tây phương cần thực hành như vậy. Thật ra chúng ta rất lười biếng. Vâng, có lẽ không lười biếng, nhưng khi đi làm về chúng ta cảm thấy rất mệt mỏi, không còn nhiều sức nữa. Như vậy, chúng ta nên nằm xuống thoải mái và thiền về Bồ Đề Tâm. Như thế là lợi ích nhất, hơn là vội vàng uống một ly cà-phê rồi ném mình xuống nệm để cố gắng hành thiền. Phương cách này thật không ổn. Hệ thống thần kinh của bạn cần thời và không gian để ổn định. Bạn không thể vội vã vượt giao thông trong một phút và tiếp sau đó ngồi lặng lẽ hành thiền. Tất cả mọi việc đều cần có thời và không gian. Tốt hơn hết, bạn nên yên lặng nghỉ ngơi và chậm rãi thưởng thức một ly cà-phê. Và cũng không nên tự thúc ép mình, không tốt. Cũng không nên tự trừng phạt chính mình khi bạn quá mệt mỏi để hành thiền: “Tôi nên hành thiền, tôi thật quá tệ”. Thế là tự hại mình. Hãy khôn ngoan một chút. Hãy thông cảm và đối xử tử tế với chính bản thân. Nếu bạn đối xử tử ái với chính bạn thì rồi ra bạn cũng sẽ đối xử tử ái với người khác, đừng ép buộc. Tôi không thích bị ép buộc, vì vậy tôi khuyên mọi người không nên ép buộc chính bản thân mình. Chúng ta đang đối xử với cái tâm, chứ không phải với đá hay bê-tông, đó là một thứ hữu cơ.

“Bồ Đề Tâm giống như một thái độ ích kỷ bao la, bởi vì khi bạn lấy tâm lòng thương yêu nhân ái để đối xử với người khác thì bạn nhận được nhiều niềm vui hơn là làm bất cứ gì khác.”

Phương Tây là môi trường tạo ra rất nhiều hoàn cảnh đau khổ, lý do để chúng ta thực hành Bồ Đề Tâm. Do đó cuộc sống ở đây sẽ có giá trị hơn. Chẳng hạn chúng ta có thể chinh phục một kẻ đối nghịch bằng Bồ Đề Tâm tốt hơn là bằng dao hay súng. Khi bị khiêu khích, nên dùng lòng thương yêu nhân ái để đáp trả. Bạn có thể làm như vậy ngay tại các tu viện ở Tây Tạng, vì tại đây cũng thường có những nhà sư hung dữ. Đừng nên nghĩ rằng ở Tây Tạng chỉ có đầy người thánh thiện, chúng tôi có không thiếu những nhà sư hoang dã mà chính quyền không thể thuần phục. Càng đối xử với họ một cách giận dữ thì họ càng hung hãn hơn. Nhưng những nhà sư hành Bồ tát đạo, họ đã nguyện dâng hiến đời mình

cho kẻ khác sẽ đối xử với lòng thương yêu nhân ái, và các nhà sư hoang dã sẽ hoàn toàn lắng đọng xuống. Họ sẽ nghĩ: “Người này thật sự thương yêu ta, ông ta có lòng từ bi tuyệt vời, ông ta đã hiến dâng tất cả cho người khác, và không còn gì để mất.” Với cách đối xử này những người hung dữ đã được thuần phục mà không cần tới quyền lực mà chỉ bằng Bồ Đề Tâm. Có rất nhiều câu chuyện như vậy nhưng tôi không kể ngay bây giờ, có thể bạn sẽ cho là buồn cười, nhưng đó là sự thật, bạn có thể chinh phục kẻ thù tâm phục, khẩu phục với lòng thương yêu nhân ái và Bồ Đề Tâm. Đó là điều quý giá nhất. Không có gì là mâu thuẫn cả, Bồ Đề Tâm là con đường hoàn toàn thoải mái dẫn ta đến tự do và giác ngộ.

Trong cuốn viết về Lạt Ma Choepa, Ban Thiên Lạt Ma nói : “ Chỉ biết thương bản thân là nguyên nhân của mọi đau khổ và bất mãn. Nếu ta biết thương yêu tất cả chúng sinh hơn ta thì đó là giác ngộ và trí tuệ. Do đó hãy chúc lành cho tôi có thể chuyển hóa lòng thương bản thân thành sự quan tâm tới mọi người khác.” Đó không phải là một lý thuyết triết lý thâm sâu mà là một phát biểu rất đơn giản. Từ chính kinh nghiệm bản thân mà không cần tới các tạng thư của Tây Tạng, bạn cũng đã thấy là cứ chỉ biết thương chính mình là nguyên nhân của những nhầm lẫn và thất bại. Ở đâu người ta cũng hiểu như vậy, ở Tây tạng cũng như tại đây.

Và đáng Ban Thiên Lạt Ma nói thêm rằng chúng ta nên xem xét những gì Đức Phật đã làm. Ngài đã từ bỏ hết và đã đạt được sự giải thoát tối thượng. Còn chúng ta, chỉ luôn luôn bị ám ảnh bởi cái “Tôi, tôi, tôi” , chẳng thực hiện được gì cả ngoài đau khổ triền miên. Điều này rất rõ, phải không? Như vậy bạn đã hiểu rành mạch nên làm gì. Hãy gạt ngay đi khái niệm thương bản thân và bạn sẽ thoát khỏi mọi đau khổ và bất mãn. Hãy quan tâm đến người khác và cầu chúc họ đạt được sự giải thoát cao tột là Bồ Đề Tâm. Như vậy, chính bạn sẽ được hạnh phúc.

“Bồ Đề Tâm là cách thực hành pháp hoàn hảo nhất trong xã hội Tây phương ở thế kỷ 20 này. Nó có giá trị rất cao. Với nền tảng là Bồ Đề Tâm bạn chắc chắn sẽ đạt thành tựu.”

Các bạn là những người trẻ tuổi, thông minh nhưng không hài lòng với những gì bạn có trong quốc gia của bạn. Và bạn đi xa để tìm. Bây giờ thì bạn đã tìm được vật quý giá nhất: đó là Bò Đè Tâm.

Nhưng đó không phải là chuyện dễ. Những việc gì dễ sẽ làm bạn chóng chán ngay. Thực hành nó khá khó khăn, nhưng khi thực hành Bò Đè Tâm, bạn sẽ không chán được. Phải thông minh mới áp dụng được Bò Đè Tâm. Nhiều người không làm được. Họ hỏi: “Nên quên mình đi và quan tâm đến người khác sao?” “Đó không phải là lối sống của tôi”. Thương người khác thay vì thương bản thân là một việc rất khó làm. Nhưng làm được thì mới quý và sẽ đem lại hạnh phúc cho bạn.

Sau khi thiên định về một số đề tài như vô thường, cái chết, trong một tháng bạn sẽ nói : “Thiên định cách này làm tôi mệt mỏi”. Nhưng bạn sẽ chẳng bao giờ cảm thấy mệt khi hành thiên Bò Đè Tâm. Đó là một pháp thiên thâm sâu và phổ quát.

Bạn đã nghe nói nhiều đến những vị thần mà bạn có thể dùng làm đối tượng của sự thiên định, như Chenrezig và nhiều vị khác nữa. Những vị này đã muốn gì ? Tôi cho bạn hay, họ đều muốn đạt được Bò Đè Tâm. Thực là như vậy, chú nguyện thiên là để phát triển mạnh mẽ Bò Đè Tâm. Đó chính là tiềm thức của bạn biểu lộ như một người có cả ngàn cánh tay để có thể dang ra giúp cả ngàn người đang đau khổ. Nếu bạn không muốn biểu hiện bản thân bằng cách này thì bạn có thể phát huy theo văn hóa của bạn và thấy mình như là chúa Jesus. Bò Tát Quán Thế Âm hay chúa Jesus đều như nhau : hoàn toàn vị tha và hết tâm phục vụ mọi người.

Bạn còn nhớ những gì đã xảy ra lần đầu tiên khi Quán Thế Âm nhận nhiệm vụ Bò tát ? Ngài đã tuyên bố sẽ hướng dẫn tất cả chúng sinh được giác ngộ theo Ngài như một chủ chiên. “ ***Tôi không muốn được hoàn toàn thành đạo cho tới khi nào tôi đã dẫn dắt được tất cả chúng sinh được giác ngộ trước. Như thế tôi mới hài lòng***”. Ngài đã làm việc trong bao nhiêu năm, đã dẫn dắt hàng ngàn chúng sinh được giác ngộ, nhưng khi Ngài kiểm tra lại xem những gì đã xảy ra thì Ngài thấy vẫn

còn vô số chúng sinh vẫn chưa được giác ngộ. Do đó một lần nữa Ngài lại làm việc nhiều năm nữa và khi kiểm tra lại vẫn thấy còn nhiều chúng sinh chưa giác ngộ, và cái chu kỳ này cứ lặp đi lặp lại mãi. Cuối cùng Ngài chán nản và tự nghĩ: “Qua khoảng thời gian dài vô tận, tôi đã tranh đấu để dẫn dắt chúng sinh được giác ngộ, nhưng vẫn còn quá nhiều kẻ chưa được giác ngộ. Tôi nghĩ mình không thể nào làm tròn lời nguyện.” Và bởi vì cường độ cảm xúc quá lớn mà đầu Ngài đã chia ra thành 11 mảnh. Sau đó Đức Phật A Di Đà đã đến giúp đỡ và chúc cho Ngài hoàn thành sứ mạng.

Vì vậy tôi chắc chắn một số các bạn sẽ giống như ngài Chenrezig. Điều chính yếu là phải có một động lực mạnh mẽ. Dù rằng chỉ mạnh mẽ có một lần, nó cũng sẽ cực kỳ mạnh mẽ. Suy nghĩ được như vậy rất hiếm. Chỉ là một tia chớp nhoáng nhưng rất quý giá, dù chỉ có được trong một phút hay trong một ngày.